

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Ch. K., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10.11.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2021 č.j. OAM-142/LE-BA05-VL16-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.11.2020 doručenou zdejšímu soudu prostřednictvím žalovaného dne 24.11.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2021 č.j. OAM-142/LE-BA05-VL16-PS-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 10.2.2022.

2. V **podané žalobě** žalobce mimo jiné zdůraznil, že se nachází ve velmi tíživé situaci. V době zadržení policií byl na cestě již 3. den bez zastávky a byl ve velkém stresu. Do Evropské unie (dále EU) přicestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu, ale po svém zadržení policií sdělil, že „si přeje v ČR zůstat“ přičemž měl za to, že tímto požádal o azyl. V důsledku fyzického i psychického vyčerpání ho nenapadlo, že by jeho žádosti nemuselo být porozuměno. Žalobce z Tuniska odcestoval z důvodu, že se jeho rodina dostala do sporu s jinou rodinou, protože žalobcův otec nešťastnou náhodou srazil autem jednu osobu, přičemž následkem nehody byla její smrt. Rodina oběti nehody se následně rozhodla, že se rodině žalobce pomstí. Ohrožení na životě nakonec donutilo žalobce i jeho otce z vlastní uprchnout. Žalobce nějakou dobu pobýval v Lybii (*správně Libyi*), poté se však dozvěděl, že členové rodiny oběti vědí, kde se nachází, a proto ve spěchu uprchl do Evropy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být v případě žalobce účelová - podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění - obdobnými úvahami se nadále správní orgán řídil i při posuzování uložení tzv. alternativy k zajištění s tím, že žalobce měl o udělení mezinárodní ochrany požádat až po jeho umístění v ZZC Balková. Následně žalobce odkázal na § 3 odst. 1 zákona o azylu, čl. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Z okolností případu vyplývá, že žalobce projevil vůli hledat v České republice (dále jen ČR) ochranu před pronásledováním. Tuto svou vůli projevil žalobce opakovaně, poprvé pak při výslechu na policii po svém zadržení. Dle názoru žalobce byl tak postup zajišťovacího útvaru (Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje) v rozporu se zákonem, neboť se zcela dobrovolně vydal úřadům (policii) a prokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup - obavu o svůj život - přičemž požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcova žádost měla být policejním útvarem považována za žádost o udělení mezinárodní ochrany dle dikce zákona o azylu i procedurální směrnice a mělo s ním být následně zacházeno jako se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Nezákonný postup policie v tomto případě ve svém důsledku zapříčinil následné nezákonné zajištění a následné i přezajištění žalovaným. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jeho trvalý zajištění je svévolné, projevil vůli hledat v ČR ochranu před pronásledováním, čímž podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. O jeho zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců mohlo být rozhodnuto pouze v krajním případě za splnění podmínek dle § 124a citovaného zákona i v takovém případě by však správní orgán musel mít na paměti znění čl. 31 odst. 1 Úmluvy. Žalobce se také domníval, že tvrzení žalovaného o účelovosti podání žádosti nemá oporu ve správním spisu a nejsou ani naplněny podmínky pro zajištění z důvodu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalobce namítal, že žalovaný neuvedl žádný důvod, ze kterého by bylo možné učinit závěr, že uložení zvláštního opatření by v případě žalobce bylo neúčelné. Žalovaný ani přezkoumatelným důvodem neuvedl, na základě čeho se domnívá, že by žalobce se správními orgány ČR nespolupracoval. Také žalovaný kladl žalobci za vinu především skutečnost, že vstoupil na území ČR bez víza a cestovního dokladu. Tyto okolnosti však nevypovídají nic o žalobcově respektu k českým zákonům a jeho spolupráci se správními orgány. Žalobce naprosto respektuje oprávněný zájem státu kontrolovat osoby, které na území ČR přicházejí, domnívá se však, že v jeho případě převážil jeho zájem hledat ochrany před pronásledováním. Nelze takové jednání žalobci přičítat k tíži a neposkytuje dostatečnou oporu pro tvrzení, že by uložení zvláštního opatření nebylo účelné. Následně žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního

soudu (dále jen **NSS**) ze dne 25.7.2017 č.j. 2 Azs 253/2017-37, ze dne 2.5.2019 č.j. 7 Azs 522/2018-33, ze dne 22.12.2016 č.j. 7 Azs 269/2016-21. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.10.2021 č.j. OAM-142/LE-BA05-VL16-PS-2021** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 10.2.2022. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 24.10.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň (dále jen **OPKPE Plzeň**), č.j. KRPP-130374-3/ČJ-2021-030022 ze dne 17.10.2021 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění z toho důvodu, že žalobce byl dne 16.10.2021 kontrolován policejní hlídkou, načež bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu na území ČR a zároveň, že zde pobývá bez platného cestovního dokladu.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 17.10.2021 žalobce mimo jiné uvedl, že v Tunisku žijí jeho rodiče, bratr a dvě sestry. V Tunisku pracoval na stavbách a to jen, když byla práce. Ve vlasti mu nic nehrozí, ale je tam chudoba, málo práce, a proto nemá peníze. Z Tuniska dle něj vycestoval nejdříve letecky do Turecka. Dále popsal svou cestu přes Bosnu, Srbsko do Maďarska, kde si našel kamion, který se hodlal dostat do Rakouska nebo Německa. Tam chtěl požádat o azyl. Řidič kamionu o tom dle něho nevěděl. V ČR nikoho blízkého ani jiné vazby nemá a jenom tudy projížděl.

Dne 24.10.2021 v ZZC žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce svým vědomým jednáním nerespektoval zákony, když na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu, z čehož plyne nebezpečí, že by mohl dál porušovat zákony ČR a nevycestoval by. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 17.10.2021 zajištěn, a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce, kdy cestoval v úkrytu a bez cestovního dokladu, je zřejmé, že by mohl pokračovat v protiprávním jednání či zatěžovat výkon správních rozhodnutí.

Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej v ZZC i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Z jeho výpovědi učiněné v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývá přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro porušení zákona a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. K cizinci nejsou evidovány žádné aktuální údaje k místu pobytu na území ČR. Žalobce na území ČR pobýval neoprávněně a bez platného cestovního dokladu. V ČR ani EU nikoho blízkého nemá. Ve vlasti mu dle něj nic nehrozí. Žalovaný měl tedy za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se realizaci vyhoštění.

Žalovaný dále uvedl, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné.

Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Žalovaný závěrem v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 4 zákona o azylu konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do dne 10.2.2022.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.11.2021** uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil s tím, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu OPKPE Plzeň ze dne 17.10.2021 č.j. KRPP-130374-3/ČJ-2021-030022 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce po zadržení cizineckou policií, do protokolu o podání vysvětlení účastníka řízení ze dne 17.10.2021 uvedl, že v Tunisku je málo práce a on nemá peníze, proto ze země vycestoval. Dále popsal svou cestu z Tuniska do ČR, kdy uvedl, že letěl nejdříve do Turecka, dále cestoval přes Bosnu a Srbsko do Maďarska, kde si našel kamion a hodlal se dostat do Rakouska nebo Německa, ČR pouze projížděl. Žalobce svým vědomým jednáním nerespektoval zákony, přičemž na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu. Z jeho jednání, kdy cestoval v úkrytu a bez cestovního dokladu, lze usuzovat, že by mohl pokračovat v protiprávním jednání a mohl by tak ztěžovat výkon správních rozhodnutí, proto bylo rozhodnuto o jeho zajištění. Co se týká žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 24.10.2021, správní orgán se dle uvedených skutečností domníval, že tato žádost byla podána účelově, neboť žalobce tuto žádost podal až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Správní orgán trval na tom, že v případě žalobce nebylo možné uložení zvláštního opatření. Dále žalovaný odkázal na usnesení

rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150 a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 25.10.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.11.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 25.10.2021 žalobci předáno dne 29.10.2021.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu** „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly zejména k tomu, že tvrzení žalovaného o účelovosti podané žádosti nemá oporu ve správním spisu a současně žalovaný neuvedl žádný důvod, ze kterého by bylo možné učinit závěr, že uložení zvláštního opatření by v případě žalobce bylo neúčelné.
12. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné*

na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

13. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR, když na území ČR vstoupil bez platného cestovního dokladu, z čehož plyne nebezpečí, že by žalobce mohl dál porušovat zákony ČR a nevycestoval by; současně o neúčinnosti zvláštních opatření svědčí jeho zcela účelové jednání, když se o udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ke sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z výpovědi žalobce, ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Žalovaný tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

15. Ani směrnice, ani zákon o azylu, dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-4 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR a EU, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a i závažné okolnosti z jejího průběhu.
16. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
17. K námitce účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce svým jednáním zcela vědomě porušuje právní předpisy ČR i EU, když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států schengenského prostoru bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval, a aby je obešel, jel ukrytý v nákladním automobilu. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 17.10.2021 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, jakož ostatně činil již v minulosti. Žalobce na území ČR přicestoval skrytý v nákladním automobilu a to směrem z Maďarska, přičemž musel cestovat minimálně přes další stát EU. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to na území Maďarska či jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Žalobce tedy možnost požádat o mezinárodní ochranu měl, avšak žádost podal až tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění reálným. Z jeho jednání tedy vyplývá naprostá účelovost. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu

k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jednání žalobce bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

18. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav žalovaný zjistil dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu a současně se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu lze považovat za účelovou, když existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Současně se žalovaný dostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření žalobci, a to v mezích zákona, jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo přiměřené, dostatečné, přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 2. prosince 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně